

לונדון 37.6.37 - כ"א תמוז תרצ"ז.

לכרכו מפלגת פועלי א"י -

בשם חברי פלג נאמל יהיה כבוד, כבוד, לסניכט החומר העיקרי יו"ש

הועדה והמסקנה הראשונה של המסעלה ותמצאו נמצא בזה יותר לבירור הדבר

בני עכשיו. המברתי נמכתב ללושכן ובנקודת את ניסוקי סידוכי לנוא מרצה

הועבת המסלנה, ואם הדברים הם לא המסיקו אני מקווה שברל יהיה ה'טליץ

יותר שלי בענין זה. גם הוא וגם דוב וגם א יהו המסימו לי שאיני רשאי בימים

א"ה יזון סכאן. ועלי לכתוב אליכם כשאני עדיין שרוי במחשכים ה אי-יודעה

בכורה מסה שצטוי לנו בפסק הדינה של הועדה המלכותית. כי כל האינפורמציה

היתה לי עד עכשיו - אינה אינפורמציה שיש לסמוך עליה; לא נסתתי בה ולא

נניתי עליה ולא התנהבתי לפיה - כי לא יכתי לסמוך על אסיתותה ועל דיוקה.

ואבי אם נמצא עדיין באותו הסצב הקשה שבו נמצא הרוב הנדול של חנוכתנו אחר

א זכה להטבות בין השוללים הנדולים, הסוחלטים, הוודאיים לסרע. ועדיין אין

לי יכולת להשתתף בוויכוח שיעסוד בסועצה לאחר פרסום הדו"ח - אם כי אין לי

נחמון שגם אז תהיו לי האפשרות לחוות דעה פסוקה סופית - ועולי מוטב היה

להסנע הפעם סכתיבה בכ"ל. אולם הקריאה בפרוטוקולי המרכז מחייבת אותי לעסוד

על חלק אחד של הוויכוח שבו אני מסובל להשתתף - וזכות על העבר. וויכוח זה

אף הוא אינו אקדסי גסרי - כי "עבר" זה נדטה שרס עבר, ואולי לא יעבור כל כך

סחר גם לאחר שנדע כבוד מה החליטה הועדה ומה חושבת המסעלה.

באחת משיבות המרכז היה וויכוח על ה"סערה" - היט דבר כזה בתוכנו ואם

אין. ו"סערי" הסערה היא מסוג סה "הסתנבדים", או שוללי החלוקה. גם אני במערה.

איני יודע אם אני מתנבד או לא - אני מוסר זאת ברצינות נסורה - כי איני יודע

את הדבר סילו מתנבדים. הדבר שיעסוד לבירור לא יהיה - התכנית שלי או התכנית

של סי שהוא אחר סתוך הציונים - היא תכנית של ועדה ומסעלה אנבלית. ואותה

איני יודע, ואיני מסובל לחייב אותה או עללה ולסי טעה אני יכול להגדיר את

התעוררות לתנועות / וביניה לבין חיים יש תהום עמוקה, ועל כן
החברים האלה בסערה אשר לא ידעתי כמה סיוע עמדי על דעתי ואני
במסעך יתה לה ביטוי כל הוא - אילו היתה לי אילו יכולתהתבטע של
אני הסועה כולי באסי אני כרבים שאנו עומדים ערב מאורעות הללוים לעומת
המלך ההיסטוריה שלנו, מאורעות שנחשטו רק פעמים או שלוש בסך שלוש
היו מנות תולדותינו, גם שלול להתרע לא יכול בבת אחת אלא יזעזע את דיינו
המנוח או י בסך שנים רצופות, והנזיכות טרק החל - או רק יתחיל אולי -
המלך כה סרה, והון כדי הסערה המרושכת נצטרף לשכור כעל בנה-עניינו
המנוח הגדול והיקר והיחיד שיש לנו - ע' הנוצח, שלמותה ואיכותה, והמנוחה
המאורעות תתכן גם הון חלוקי דעות חריטים ונוצחים, אבל לא תתכן
המנוח, אלא אסון הרבה, בזה א ו ב' ולויה יזעזע בנינו.
המנוח והאסת והאסון שבתוכנו אני רוצה והיוב לדבר על ה'ערה'.
המנוח סוכו המסובה סיום 20.6.37 אשר אחד החברים היקרים שבתוכנו, בזה
המנוח יזעזע עוד אינו מסרות לעשות ששה שיזיל אותנו מסכת החלוקה.
המנוח המנוח המנוח המנוח יכול לקבל, הדבר העומד לפנינו הוא לא רק
המנוח - אלא גם המנוח המנוח, ולא כולנו יכולים בקלות
המנוח - לסרע להצטרף ואלה שקוראים להזילנו "מסכת" זו, אין אני
המנוח מסכת החלוקה, בלי טרכאות כפולות - אבל החלוקה העומדת,
המנוח, להיות מוצעת לנו הפעם כרוכה אולי ביצירת מדינה עברית - ועדיין
המנוח מסכות ואכזבות ויאוש וחוסר-אמונה, או אם יותר רוצים, לא
המנוח מאילוציות ואנוסיות ואסונה עזרת, שלא להיות נרע ונרע עד
המנוח נפוי מהחזון הגדול והסופלא והנואי ש מדינה יהודית
המנוח - ולו גם רק כראשית המצורה - - -
המנוח, חברים, מה שהעמד לדיון עכשיו, לא רק במועצתנו המסלמית,
המנוח של סדר היום ש' המדיניות העולמית היא יסוד מדינה יהודית בארץ-ישראל,
המנוח על עניוה-דעתיו: אין לי החכמה העליונה והנכסון המוחלט
המנוח השכלית שלי כל אלה היודעים לסרע שזהו האסון הפורא ביותר הצפוי
המנוח לעם ישראל, 'א פסה אסוננו ב"גים" - וכשאני סופע אמנכ וערה
המנוח של איספריה מידה עומדת להצי' יסוד מדינה עברית בארץ-ישראל -
המנוח מסכת לבצע את הפלא הגדול והנורא הזה - אני נסער בלני וכנפטי
המנוח להוד החזון הצרור כנשמתנו מאות ואלפים שנה - ואם כן היותי
המנוח ומסקרה ונכסיון סר ואכזבות טכאיבות, ועם כל מקטקי מסכת
המנוח ונכסיה לתרמית ש' האיספריה הזאת - אני נפנט ונרע כאמר היותי
המנוח סהייתי - ביסי סתן הצהרת כלסור על ידי אותה האיספריה,

היה זה המצב שהיה לסוגיית העניינים הראלי כביכול בא"י מאז היוזם.
 גם היה וריכזה בתוכנו אילו עמדנו רק בפני חלוקה - אבל לא היה וריכזה
 כל, לא רק בין דבר לחבר, אלא בין כל דבר לעצמו כשעמוד לפני שאלת
 ה"ה מדינה/ יהודית, אם כי בעבוד המעט לא לפני הקטת ארץ-ישראל כמדינה
 יהודית, אלא מדינה יהודית בארץ-ישראל -
 כרבים, רבים מאוד בתוכנו, הייתי כל ימי ציוני מדינה כציוני השואה
 למדינה יהודית ומסיד, סיום מעמתי על דעתי, הכחנתי בין ארץ-ישראל
 ובין המדינה היהודית בארץ-ישראל, כרבים או כמעטים לכדתי את א"י -
 כי יודע כתי. אין זו טעם הסנדס. אין זו טעם ה"כית הלאומי". ארץ-
ישראל סמלתי בין יבשה בדרום והליכנון והחרסון בצפון, ובי ישראלינון
 המערב והדרום-מזרח או מדינה במזרח. ואני מאיין היוזם אף פתח מאז המדינה
 הייתה מיוזמים ומטע שנה שלבו היה הארץ הזאת. אסונתי זו,
 הייתה כולנו, לא היה קטורה בסנדס ולא הפתח היה מלוגיה באנגלית. אסונתי
 הייתה מדינה יהודית היה סדס מורכבת כשני דברים, ששני דברים בלבד: עם
 ישראל וארץ-ישראל. לא החובר, לא קיסר וילהלם ולא בלפור יצרו אסונה זו
 הייתה אחרת. אהבת-אומן למכורת-סולדת, כיסוטי-נצח לקוסטיות מלכתיות, בארץ
 ישראלי כשש'מיתוסי; היסטורי, הדי-קדומים של נביאים יהודים, דברת כוספאת
 ביהוד וביעוד לאומי, יע' הכל - סג' ומזוקה ויסודיים ופורעניות סג' היי
 ה'נכה ונב'יה וחלות - אלה יצרו כנו את להט הרצון והאסונה/לנאולת העם בארצו,
 הנספת הארץ, עזובתה ודלדולה דקעו את הסדן למאפצי ההנססה. אבל סרנע ראשוני
 היצוינו המסילו והעיו לעבר שמיסה ארסילאית למפעל סנסיים - בא בהכרח
 היסטי כביכול. לדבר ולסוב ולהתנענע אספר על ארץ-ישראל כולל - לנאול אסנד
 היסטי ל"י. וכטיורדי ירוש'ים יצאו לפני שסיים שנה החיטה ורכשו כיוזם
 היסטי. המלוקו בארץ-ישראל שסחוף לאלבם אלא הניחו יסוד ראשו, לכיבוש
 הארץ - ככיבוש אלפי דונם אחדים. ואילו הוציעו להרצל צ'רטר על הסדן או
 על המספרו או על הנלייל התחתון או על סואב או על בטן היה קקבל אותו
 כממכת-אלוהים גדולה ויקרה - כי היה חוקע יחד למדינה יהודית בא"י - אבל
 לא שחקו לו הסעה ולא זכה הוא ולא זכה העם היהודי. ולא היה לנו צ'רטר אף
 על חלק קטן של הארץ בימי התורכים - רק סוסכות ספורות רוכן על ססות
 סוטאליים, ללא כל בסיס וערובה סנד החוק והספסס. אבל היה סוסד אחד ללא-סלסדון
 בו אשהוד וראיתי בו יש זקק סלכתי יקר - ועד הסוסכה, זה היה הניצן הראשון
 לאלחון יהודי עמטי בארץ וראיתי בו כיבוש מדינ ראשוני של תקוסכתנו
 המלכתיות. החוק התורכי לא ידע אותו, כספס-העמטים לא טפע עליו - אבל כמולדת
 היסטינו הוא יסוד כחיל ראשון בסיום המדינה העברית.

ו. כי זכור - היה בנינו לא פעמים שהדבר זכור להם - אם הוריו
 הראונו כיכול על "חלוקה": זה היה סיר אחרי המלחמה כשנתעוררה האלה
 ו. עצמותו של הסרס היהודי ביסו. מנחנו דרשנו להפוך את שכונת תל-
 אביב ל"עיריה נפרדה סיסו הגדולה, ואנטי-המסעה פרו-הראות עכדו בתוך
העיר היהודית על שר עם יסו - כי לשכונה העברית הנפרדה לא
 יהיה קיים, ובהפרדה אנו כותרים על חלקנו וש"סוכנו ביסו. למה לנו
 להתחר ולתהדר בעיריה זכרית קס ה לעצמה - כ אנו יכולים כשך שנים להיות
 ירוכ ביסו כותה? וכאלו היה וצדק, גם המעשי-הסגני וגם הפרוינציפליניס
 הגדול עם ענפי "יסו האחידה והבלתי נפרדת": ביסו היו אז כמסעים אלק
 המסעים והיו היה קוד הנכל העיקרית, כמסע היחידה, בארץ, והלחלה זו כוד
 היתה ה יונה הנביא, אד ועוד יונה - עד ימי יהושע בן-נון - המל-אביב
 היתה כעוד העבר, צלחה בה עשר שנים עם א פיס או שלושת אלפים חסידים
 היה המיו הפרועי המסוק בעל-הדמיון שליבו דרצה- שכה אז החסידים המסיד
 המיוג של המשי-המציאות במסריוסו יסו הגדולה העצמאות והעבריות המסוקה
 של המסונה וקסנה החצירה השכה לקוד יצירה ואבן שואכת שריכנו אל-ים
 ורבינו ש יהודים וכתנו לנו את העיר העברית - העיר הגדולה והראשית
 בארץ, דאס המליו יוצרי תל-אביב ובונה מא"י שסחוך לת"א? הם הקיסו
 סנה ככיר אינים כיבוש הארץ כולה. וכנוף זה נוצר כפ ברוח התבולות
 וההיחדות ועצמאות העברית. וכשא המסכר הגדול ונכל יסו נסגר בסנינו -
 הנכל מתפרנס ונתעשר כהעליה והמסחר היהודי שנעשו בידי הערבים ונכלתו
 הודעי וברי-י - פרצנו דרך ^{פי} שהא כולו שלנו, מסוכ שהז חנו והעצנו
 לתל-אביב ויכונה עיר לעצמנו.

ו. כי דבר הוא - שכל הנסיונות שנעשו בסך האות שנים וגם כדור התחרון
 היתה בנין יסוים ערבים - עלו בתוהו. מהפדלה- גודל היותם היהודי
 בעיה, כמכס, כרסלה, בחברון? והן כמסך דורות ויובלות ואלפי שנים יסכנו
בנין זרים - וכסום סה נכזר מאתנו דבר זה בארץ? המרה הוא הדבר - או
 כסוך בו כשרדעים מכבסונה ש- הויתנו החדשה בארץ? ישנו יהודים להתישב
בארץ כשרים ערבים, וכל הנסיונות לא הצליחו - כל הערים המכפרים האיה
 נלכנו כחושניהן היהודים, ושוכ לא יעיה על דעה מיסהא לחזור עליהן.
 סה סה הדבר הסיחד והמאלף הזה? כמ"י מתישבים היהודים אך ורק בתוך
 "העיריה היהודית". ביודעים ובלא יודעים, פרצו וסאונס אנו דואים את
העצמאות היסוית, את היתוך היסובי כתנאי סלווה ונורם ספרה והכרח חיינו
 כהייסבותנו. המתבררת שגין ישראל נארצו לא תלכו בלי עצמאות ויחוד -
 סה התוך הסבוכך התוך תולדות התיסבותנו בארץ. לא רק יהודים נאדסה מסך -

היה זה ירושלים - כן גם היה בית המדרש. הסתכסך היהודי העולה לארץ - לעת
היא נולדו הסתכסך הנואל סאם דונס בארץ-ישראל כולל? הסתכסך הנובה "כדינה"
היה זה בית לנאולה השלימה?

היה זה בית שלמים - גם בית אנשים ליטוב - גם בית 'קרקע לטקס וגם בית
היה לעצמאות? בעלות כן יהודי לארץ אני רואה טלב בקבוץ בלודית, ברכיית
היה דונס ארסה אני רואה טלב בגאון הקרקע, ביסוד כל רשות יהודית אני רואה
היה בהקמת המדינה היהודית וכציוני קדינו ראיתי כל ימי בהקמת "מדינה יהודית"
היה זה ירושלים - בכל רשות יהודית עצמאית סועד מושבה ועד נטל הכרי, הוא בעיני
היה יהודית - הוא קודם למדינה המצוינת האליה היהודית, כימי היררכיה לא
היה זה ירושלים, כל מדינה אלא בועד הכושבה וב"חכם חאנה" בירושלים ובקונסא, שנתתי

היה זה ירושלים ראיתי אפסאית יותר גדולה: סועדה כפרית ועירובנית.
היה זה ירושלים כן המורה בבא עיר סעודת, ירושלים ירושלים - ולכן זה
היה זה ירושלים המדינתאלי, ועד היום אני רואה אסון גדול כאן ליתר ירושלים
היה זה ירושלים בערות, ערביה לחוד ויהודית חוד, סעודו עכשו בירושלים היה
היה זה ירושלים - נאלו כל צורלנו הפוליטי ועמידנו ה רוב היה משתנה ביסודו -
היה זה ירושלים והעזנו לחלק את ירושלים ולקיים עיריה יהודית אנטונוסית.

היה זה ירושלים כרה בירושלים הסליחה הסטרונוסית, הסליחה העקרה, הנובה, הסטרונוסית
היה היצירה הסטרונוסית, הסטרונוסית והספלה, בירושלים היא "סאודת" החת שלטונם של
היה זה ירושלים - מפני שלא יזכרו? בירושלים דרוס בדינונו הנכלני - הסלסון
היה זה ירושלים, כלומר על סגוד עומר, ירושלים יהודית, סעודתה "סעודתה" החוסת
היה זה ירושלים כי האסנדי הערבי והפקיד האנולי, סעודתה העיר העתיקה אין לה

היה זה ירושלים כפסד לכרזיו, המבולתי-רוחני דמי של כל הדתות, למעשה מהסכנות
היה זה ירושלים כי אין חלילנו - הירח סעודת את כשרון היצירה הסטרונוסית
היה זה ירושלים כי חוננו ואנו לספעלי בנין והרחבה וספור, והיתה בהפכת
היה זה ירושלים, סטרונוסית האוספת את כל קרני האהבה והנאסנות והנאולה של האומה העברית
היה זה ירושלים וקמט את בשרתנו היהודית, העצמאית.

היה זה ירושלים כאן הסליחה הבטלנית - וספיו של הרוב היהודי בעיר העולמית שלנו
היה זה ירושלים לכיסיהם של הסקידות הערבית, והסועל היהודי סעודה בעבודה העיריה, החסד
היה זה ירושלים היהודית בעקרות וכראס ירושלים עומר חדר הועד העליון הערבי הסננה
היה זה ירושלים וסלחנה הסוד - וכי יודע מה יהיה גורל ירושלים בנוב יום הקדוה.
היה זה ירושלים כחיר יקר, יקר מאין כסוהו, בעד הסטנה שלא ידענו להקים "מדינה
יהודית" במב ירושלים - כי לא רצינו לזוהר על הפיכת ירושלים למדינה יהודית.
היה זה ירושלים עלי ירושלים, בשעה שאני ציודתי בהקמת עיריה יהודית, נסרת בירושלים
היה זה ירושלים זאת כשני סחזיוי סראס את הסכנה הספוייה לירושלים ש בו עכשו, וכל

על ידי הכרזת האבן י עמדתי על הצורך של חלוקת עיריית ירושלים - כי
לפי דברי ה"חלוקה" שצפה בחרתי האחרונים, המעני להתברר ונפסק
הוא דבר המהותי הציונית הכללית שעצמות היא חלק אורבני להיאזר כלומר
שהיא חלק הנוצרת הישנה - בכל שלב שלב ההגשמה, בדיוק כעבודת עברית,
היא עברית, כארבע עברית וכישוב עברי אזור נקי ומזון בריא דרושים
לפי דבריה לנוסע, כשהם בריאים ושלמים - ויש בהם דרכה נוספת כשהאדם נמצא
לפי חלק הנוף המחומן המבנה על פחלתו, ולהיפך - מזון נספר ואזיר סחולקל
הנוריים הסכנה כמנוף האדם נתקף מאדם על ידי מזיק מן החוץ. גם פעולה
היא המבנה נותנת סירות נוספים עם הזדמנות היסטורית מפורסם או סובע
הוא יבנה יבנה סחולק נבנתה לא לשם קביעה הגבול בין כפרס צמחיה
היא המבנה היתה המורה עברה מאדם יסוד הכריש את דבר סחולקל סחולק
הוא המצויב כפולות סמך היום הלאומי ובין המנדט דבר זה בנוריות.
המסאות תלמאביב היתה לברכה בטעם סכנה - כשנבנה לפנינו ככל יסוד -
הוא ככל העדה העצמאות בירושלים להיות רועץ כשיחרץ הגורל הפוליטי של
המדינה עד עכשיו הם סמך "במדינה יהודית" כמסאות כפולות - עצמאות
המדינה היתה מדינה, כשם סחולק-אביב או עין-חרוד אינו א"י. ההבדל
הוא לא רק כסמך אלא גם אידהיה-איכותי. אבל כשם שיש בעין-חרוד
אינו מסוים של א"י כך יש בעצמאות עירובית קודם של מדינה, של עצמאות.
המדינה הקדמונית עד לפני מנה - היו כמסות הקדמות חוספת סמך קרקע
כפולות, חוספת יהודים, חוספת מדינת סקוטיות, החבת הרבה וכפולות. היא
היה כל סיכוי למדינה מס - לא רק למדינה הרצחאליה, אלא מדינה
המדינה. לפני מס שנים "א היה סיכוי לעליה חסדים אלף השנה. אין
היה סיכוי א היום רוצים אז בעליה של חסדים אלף. אבל לא המדינה היתה
היה למשל - כי לא ראינו אין את המנאים לכך. בעתנו מנאים - ובשנת
1933 דלשנו חסדים אלף - ובשנת 1936 לא המתקנו חסדים. וא לפני חסדים
אלף אינו קיבוץ בליות - גם סמך אלף וגם חצי סילון רחוק קיבוץ בליות,
אלא ראינו אפשרות ריאלית לעליה יותר גדולה חסדים אלף. לפני שנים רכסנו
החולה - ידענו על קיומה גם קודם, אבל הרכישה לא היתה נתונה לפני כך,
וכהחוסרת השעה ורכסנו אותה לא חסנו שזנה א"י. הוא הדין בהחמת
סמך העצמאות וכיבושים סריניים עד הזמן האחרון לא ראינו באוסף המדיני

התאחדות היהודית-אמריקאית וכוונת ישראל - לכדי ה יהודים על היהודים
 תמיד גם הם אקטואליות, פתרון הנסיון של הרצל להקים "מדינה יהודית"
 במדינה בעזרת אנגליה - הנסיון הוא הצליח בכלל שאלת הכיס חלא נכסא
 לא הורן - זה חזר ונב נסיון כעין זה לא נכעסה וכסעס לא נכחברה.
 הנסיון היה ככסרוסני היחיד קעוד לפני חסע שנים עיבד תכנית של מדינה
 יהודית בארץ-ישראל - סקריף את עסק החוף עד עכו, עסק יזרעאל, צמורה
 של בית-שאן ועסק החולה. לרעיון זה לא נכסאו אז אזנים קטנות, כספרנו
 היה אז יותר מדי קטן, אטילו בבביל מדי ה קרנצט, עטרנו וטוליסית
 מדינה עם בואו של זוקו והעליה עטה קרו של גידול, באגליב לא הוכר
 קרקע לכך - ולא היה כל סניע ונורם הספובל לזעזע את המחטבה הליכנס
 היתה נכונה לאקטואלי.

האורגניזם ש סנת 1936 עלו את הרעיון הזה לאקטואלי.

הנהגה שאנו עומדים בקשרי מלחמה סתדה את הפקידות האנכית - אין לנו
 ערכים מראוי את דבורם הערבי וכוח התנגדותו למפעלנו.

יבתי על ארבע בלילה - הסכת הושלם למחרת סוסו לא ביומן)

- - - - -

לונדון 3.7.37

אופייקין היקר -

הלילה קיבלתי סקור נאמן (לא מלונדון) הסציה הדו"ח של הועדה
 המרכזית לבריתות את סקום הסצאן, ואני סתהר להכניח לך-הידועות סכודי, סבלי
 סכונ ליום החול - והסאק הזה של חילול שבת יהיה גם על הסכונד בעולם
 לא נכסא, שש הרעיון העיקרי של הועדה הוא שהסצן הקיים אין להסניס
 ין כ הקנה להתסגרות היהודים והערבים, הועדה ס ננת רבנ ה אנטיסית
 הנמלכת של היהודים, הדוחקים את הקץ לא רק לסען הניל הסוני יהודי, סהנולה
 אלא סתוך חרדה לעתידם בארץ. הועדה סצינת וספרסית ההנאות והברכות
 להספעל היהודי העניק לערבים, אבל היא סדנישה כי האנטיסית הערבית יש
 נכפזת סיהודית, הסאימות האנטיסית של שני העמים לא סתיסבות. הערבים
 הו סיס להקים סוב איספריה ערבית וסוענים סא"י היא ארץ ערבית, סענה זו
 אין לקבל ליהודים יש זכות לארץ, והעובדה שהם רק סיעוט והם באים סן
 לחוף אינה כודעת את זכותם.

היהודים י חרשים חוטש סלא לפעולתם בארץ בלי כל הנבלות סלאכותיות